

[Krag.]

kommen fejl, dette har jeg aldeles ikke sagt. Jeg anmoder det ærede Medlem om, hvis han interesserer sig videre for at faa sin fejlagtige Opfattelse rettet, da at læse i Tidenden, hvad jeg har sagt om denne Sag. Det gaar i Korthed ud paa, at hvis denne Forhøjelse paa 6 pCt. af de nuværende Socialudgifter er tilstrækkeligt til at gøre alt saare godt fra den Nedværdigstestilstand, hvori Venstre efter Socialdemokratiets Mening har bragt al Socialforsorg her i Landet, hvis den kan læge Saarene, som Øksehuggene har slaæet i Menneskelykke, hvis alt dette kan gøres for de 6 pCt., saa, siger jeg, er derigennem Hulheden afsløret i Agitationen mod den Tilpasningspolitik, der førtes i 1927, og ogsaa i Agitationen mod den hidtidige Forvaltning af de sociale Sager ude i Kommunerne, særlig naturligvis ude i Landkommunerne, som man med saa stor Voldsomhed har kritiseret.

Det er, hvad jeg har sagt; men det er rigtignok noget helt andet, end at alt er saare godt, hvis man blot kan holde Ydelserne indenfor de 13 Mill. Kr., og at saa vil vi gaa med.

Det ærede Medlem Hr. Mads Larsen har jeg allerede i en kort Bemærkning haft Lejlighed til at gøre op med. Jeg har mindet det ærede Medlem om hans og hans Partis Stilling til hele dette Spørgsmaal i 1927, da det ærede Medlem om Ulykkesforsikrings-Ordningen efter Tilpasningspolitikens Gennemførelse udtaler — det findes i Folketingstidenden for det paagældende Finansaar Sp. 7009 —:

„De allerfleste Erstatninger ligger nu fra 25 til 50 pCt. højere end efter Loven af 1916; ogsaa dette maa anses for særdeles rimeligt og stemmende med Prisforholdene da og nu. Hvis Socialdemokratiet tror at kunne fastholde Erstatningerne fra 1920, vidner det om et meget ringe Kendskab til de Vanskeligheder, som Erhvervene kæmper med saavel paa Landet som i Byerne.“

Det ærede Medlem Hr. Mads Larsen udtalte den Gang, saaledes som jeg i en kort Bemærkning citerede, sin store Medfølelse med Arbejdsgiverne ud over Landet, hvem Forsikringspligten paahvilede i Anledning af de Præmier, som de i Henhold til 1920-Ordningen, fortsat skulde betale, og som under Hensyn til de ændrede økonomiske Forhold, den ændrede Krone, det ændrede Prisniveau nødvendigvis maatte nedsættes.

Det var ved samme Lejlighed, det

radikale Partis daværende faktiske Fører, det daværende ærede Medlem Hr. Rode, redegjorde overfor det daværende ærede Medlem, den nuværende højtærede Statsminister, Hr. Stauning for, hvorledes Kapitalerstatningerne i Virkeligheden i Forhold til 1916 ogsaa efter Tilpasningspolitikens Gennemførelse vilde være forøget med adskillige hundrede Tusinde Kroner, og sagde, at disse Kendsgerninger

„kan man kun komme udenom, hvis man, som det ærede Medlem Hr. Stauning, vil bilde Folk ind, at 12 000 Kr. nu er det samme, som 12 000 Kr. var for nogle Aar siden, og ikke vil erkende, at nu har 8 000 Kr. den samme Værdi som 12 000 Kr. den Gang. Den Gang Priserne gik op, paaberaabte det ærede Medlem Hr. Stauning sig Prisstigningen som Begrundelse for at forhøje Erstatningen. Hvis vi under en økonomisk Nedgangstid siger: Vi kan ikke give mere, end vi har været enige om siden 1916, maa den naturlige Følge deraf være, at Erstatningen nu sættes til 8 000 Kr.“

— jeg bemærker, at den den Gang efter 1920-Ordningen var 12 000 Kr. —

„og ud fra det nye Princip, som skelner mellem barnløse Enker og Enkemænd og dem, der har Børn, vil den nye Ordning i Modsætning til mange af de andre sociale Love paa et afgørende Punkt, netop det, som det ærede Medlem Hr. Stauning har rettet sit Angreb mod, betyde en absolut Værdiforøgelse.“

Den Gang var Pristallet 178, nu er det 162. Og nu møder de Herrer med et Standpunkt overfor den foreslaæede Révision af Ulykkesforsikrings-Lovgivningen, hvori de ganske giver Tilslutning til den Opfattelse, som i 1927 var det daværende ærede Medlem Hr. Staunings og Socialdemokratiets!

Jeg kan særdeles vel forstaa, at det ærede Medlem Hr. Mads Larsen, lige saa saare han blev spurgt om Forklaringen herpaa, altsaa med andre Ord lige saa saare der blev trykket paa hans ømme Sted, reagerede, som han gjorde, da han kom herop paa Talerstolen. Han skulde jo forsøge et Forsvar for dette Standpunkt. Forklaringen — den selvfølgelig — vovede han ikke at give. I 1926 og 1927 var det radikale Venstre dog i nogen Maade et frit Parti, som gik sine egne Veje, og som derfor maatte og kunde tage et Standpunkt, der dog havde nogen Berøring med Livets faktiske Forhold paa det paagældende Tidspunkt. Nu føres de Herrer i Ledebaand, med de tre